

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

8. září 2013

ZASLAL:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH, ANGLIE

ČTENÍ: 2. KRÁLOVSKÁ 14, EZECHIEL 4, 2. KORINTSKÝM 12-13

NEZADRŽITELNÝ APOŠTOL

Štěpánova řeč byla přehledně strukturovaná a k věci; dokládala, že Ježíš je Mesiáš. Štěpán ji přednesl bez obav před nevyhnutelnými následky, čímž nám šel příkladem. Stejně jako on musíme i my vždy jednat v souladu se svými principy, a to i za sebevětší nepřízně osudu. V davu pokrytců, kteří ukamenovali Štěpána ve Skutcích 7, byl jeden muž, který pokrytcem nebyl. Upřímně věřil, že pronásledováním Ježíšových následovníků slouží Bohu.

Z následující kapitoly vyplývá, že Štěpánova řeč a Štěpánovo poslední přání: „*Pane, odpusť jim tento hřích,*“ měla na Saula z Tarsu hluboký účinek, pohříchu ne však takový, jaký by si Štěpán býval přál. Saul se nyní „*snažil církev zničit,*“ a ve Skutcích 9 čteme, že „*nepřestával vyhrožovat učedníkům Páně a chtěl je vyhladit.*“ Kdybyste popíchli zuřivého býka ostrým kulem, mohli byste očekávat podobně rozlícenou reakci – s funěním by porazil všechny, kdo by mu stáli v cestě, a způsobil by veliké škody. Ve **Skutcích 26:14** Ježíš říká Saulovi: „*Marně se vzpíráš proti bodcům.*“ Saul byl jako rozzuřený býk vzpírající se proti bodcům na dobytek.

Je pravda, že jak obsah Štěpánovy řeči, tak i jeho očividná odvaha tváří v tvář smrti měly na Saula velký účinek. Problémem bylo, že kdyby Saul naslouchal myšlenkám, které mu pronikly do svědomí, z jeho přátel by se stali smrtelní nepřátelé a musel by si získat přátelství těch, proti kterým tak urputně bojoval. Nebyl připraven projít touto proměnou, a proto použil veškerou svou energii, aby se oněch myšlenek zbavil, přičemž se jeho hněv stal přímo horečným.

Omezení persekuce na Jeruzalém ho neuspokojilo, a proto se vydal do Damašku, kde způsobil pozdvižení. Silně motivován ve své misi, energetický, vůdčí typ, poháněný svým hněvem – Saul z Tarsu byl nezadržitelný, dokud ho nezadržel Ježíš.

Jako Jonáš pobýval i Saul tři dny v temnotě. Jako Jonáš utíkal pryč, tentokrát před svým svědomím, než byl obrácen, a jako Jonáš byl proměněn v působivého kazatele. Po svém obrácení a křtu okamžitě začal kázat a musel být kvůli svému kázání vynesena z města přes hradby v koši, jinak by byl býval zabit. Přestože byl Saul obrácen, zachoval si svůj nezadržitelný zápal. V **Galatském 1:17-18** čteme, že pobýval tři roky v Damašku. I po třech letech jméno Saula z Tarsu rozechvívalo srdce věřících bázni, a snad právě proto si musel nechat změnit jméno.

Galatským 1:15 nám říká, že Pavel byl pro svůj úkol vybrán již v matčině lůně. Pavel byl svobodným člověkem narozeným v Římské říši, který měl přehled o zákoně a pořádku, silnicích a lodních trasách. Bůh se postaral o všechny detaily potřebné pro rychlé šíření evangelia. Pavel zahájil svou misijní činnost se stejnou intenzivní energií a odhodláním, které měl jako pronásledovatel. Pozorujeme jeho netoleranci ke všemu, co mu stálo v cestě. Ve Skutcích 13 oslepil kouzelníka Elymase, stejně jako to udělal Ježíš jemu. Ve Skutcích 15 si dokážeme představit zlostnou výměnu mezi Pavlem a Barnabášem. Pravděpodobně padla i slova, která by mezi bratry padnout neměla. Když ve Skutcích 17 přicházíme do Beroje, ve městě je rozruch, a Pavel byl odeslán do Atén, aby Silas a Timoteus mohli vybudovat církev. Pavel nebyl člověkem, který by vykonával mírnou pastorační činnost. Pokud se objevil ve městě, na sklonku dne bylo možné očekávat nepokoje. Bůh si jej vyvolil pro misi, která vyžadovala člověka s jeho intenzivním a agresivním osobním nasazením.

Komentáře odhadují, že list oněm hříšným Korintským byl napsán asi 21 let poté, co se obrátil. Dokážeme si představit, jaké by tyto listy byly, kdyby je psal onen Pavel, netolerantní apoštol, každý tah perem plný hněvu a výhrůžek. S překvapením však zjišťujeme, že tyto dopisy psal zcela odlišný, proměněný Pavel.

Ve **2. Korintským 2:4** čteme, jak psal svůj první list: „*Psal jsem... s mnohými slzami*“. Mluví o lásce, kterou ke Korintským pociťuje. Nemylně se však, jeho poselství v těchto listech je stále ještě důrazným varováním, že přestupky nesmí být tolerovány. JI to však poselství psané s láskou stejné nebo větší intenzity, jakou měl hněv, který k následovníkům Ježíše kdysi pociťoval.

Ve **2. Korintským 11** čteme dlouhý seznam utrpení, které přispělo ke změně Pavlovy povahy. Na konci seznamu nebezpečí, bití a týrání, která podstoupil, nalézáme „*starost o všechny církve*“. Jeho soucítění bylo tak velké, že pociťoval utrpení všech svých bratří a sester a trpěl při pomýšlení na jejich strasti. Saul, hrdý intelektuál a farizej, neúnavný pronásledovatel, se proměnil v Pavla, neúnavného učitele, a byl nyní Bohem dále formován do podoby Pavla, milujícího otce svých dětí v Kristu. Nenárokoval si titul Otce, pouze k nim pociťoval a projevoval otcovskou lásku.

Ve **2. Korintským 12:7-8** čteme o ostnu, který měl Pavel v těle. Existují náznaky, že se mohlo jednat o problém se zrakem, důležitější však je, že mu byl k dlouhodobému prospěchu. Pavel se mohl na své misi k pohanům dostat do pokušení považovat se za stejně důležitého, jako byl Ježíš na své misi k židům. Potřeboval něco, co by mu pomohlo vyvarovat se pýchy, vedoucí ke hříchu. **Verše 9-10** nám rovněž připomínají, že nejlépe ukážeme Kristovu moc ve své slabosti.

Hovoříme o Pavlových cestách, v **1. Korintským 9** však shledáváme, že chápal svůj život spíše jako život atleta běžícího závod. Je zde pocit naléhavosti, závazku a přísné kontroly nad tělem. Ve Skutcích 20 pak nacházíme jeho konečné nabádání předtím, než se vydal po stopách svého pána.

Předtím, než odešel do Jeruzaléma, musel předat štafetu. Byl to, a pro každou generaci věřících stále ještě je, štafetový závod. Ve **Skutcích 20:28** předává povinnost péče o stádo, kterou Ježíš zaplatil svou vlastní krví. V dalších verších varuje před vlky ve stádu. Připomíná, že je varoval se slzami v očích po tři roky ve dne v noci ohledně lidí mezi nimi, kteří se je budou snažit odvést od evangelia. Neradi mluvíme o vlčích ve stádu, ale zpráva je jasná – jako pastýři máme vůči stádu povinnost starat se o jeho potřeby, aby nebylo slabé a zranitelné a nenechalo se snadno svést na scestí. Tuto povinnost zanedbáváme na své vlastní nebezpečí.

Pavel se vypravil do Jeruzaléma s vědomím, že jej očekává soud. Byl souzen nejvyšším knězem a pak římským vůdcem, který jej neshledal vinným, ale zadržel jej, aby potěšil židy. Tyto události se velmi podobaly tomu, co se stalo Pánu Ježíši Kristu. Je to, jako by byl Pavel obrazem Krista, „nedochůdčetem“.

V listech Timoteovi a Titovi Pavel předává štafetu těmto bratřím ve vedoucích rolích. Strávil hodně času ve vězení a jeho zdraví je pravděpodobně podlomené. V **2. Timoteovi 4** čteme, že dokončil svůj běh a čeká jej vavřín spravedlnosti. Ve **verši 11** žádá o návštěvu Marka, kterým kdysi opovrhoval a odmítal jej, nyní však poznává, že bude „užitečný“. Ve **verši 21** je žádá, aby přišli před zimou, a ve **verši 13** prosí o svůj plášť, knihy a pergamen, „*zvláště pergamen*“. Pravděpodobně se nejednalo o nic jiného než o spisy apoštolů nebo bratří a možná šlo o raný záznam evangelia. Pravděpodobně mu bylo chladno, přesto však dal přednost slovu Božímu před svým pohodlím. Je si velmi dobře vědom toho, že nejen chlebem živ je člověk.

Ve **2. Korintským 13:4-5** vidíme, jak se Ježíš učinil slabým, aby pro nás podstoupil ukřižování a šel nám příkladem. Zkoumejme tedy sami sebe. Pokud věříme ve své vlastní síly, vystavujeme se riziku, že zapomeneme na to, že potřebujeme Ježíše. Ve své slabosti však sdílíme své břímě s Ježíšem a ukazujeme jeho sílu lidem okolo nás.